

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ.

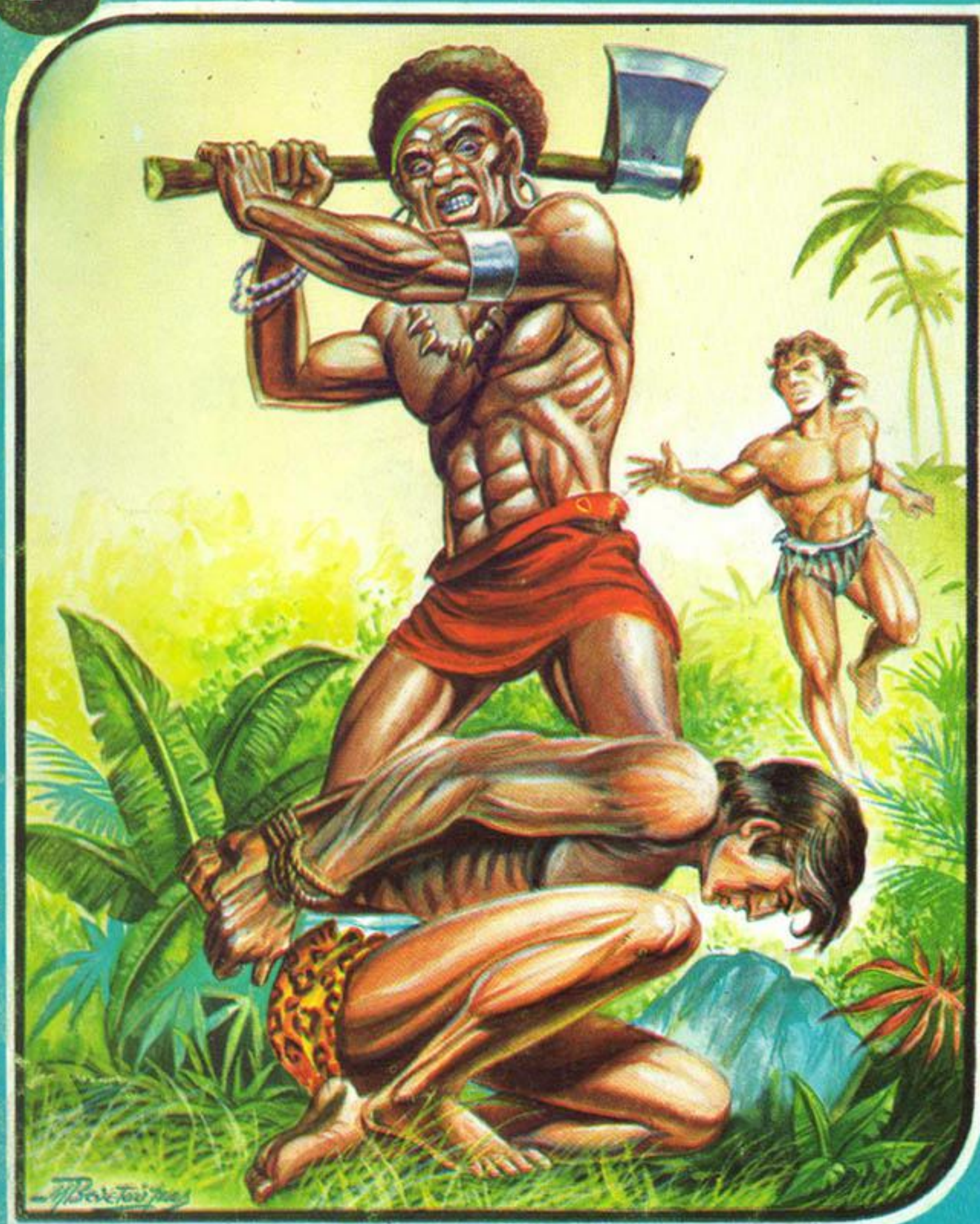
Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

10

12 ΔΡΧ.

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΔΗΜΙΩΝ



ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΓΚΑΟΥΡ – ΤΑΡΖΑΝ
ΣΥΝΑΡΓΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΔΗΜΙΩΝ



ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ.Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 – ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 – 3455276

ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ Νο 10
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ



Έσωτερ. εικονογράφηση
Α. ΑΒΑΓΙΑΝΟΥ

Εικονογράφηση έξωφύλλου
ΜΙΧ. ΒΕΝΕΤΟΥΛΙΑ

Copyright (©), 1981, «HARMI-PRESS»
Έκδοτικές Έπιχειρήσεις
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΣΙΑ, Ο.Ε.,
για όλο τον κόσμο

Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ**, ξανά κοντά σας,
οι θρυλικοί

ΓΚΑΟΥΡ και **ΤΑΡΖΑΝ**

Σέ 32σέλιδα, πλούσια εικονογραφημένα τεύχη, πού τό
καθένα θά περιέχει κι από μιά αύτοτελή περιπέτεια.

Μήν ξεχνάτε:
κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ
στά περίπτερα

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΔΗΜΙΩΝ



Ο άποκεφαλισμός του Ταρζάν

- Φτάνει πιά! φωνάζει ο μαχαραγιάς Ζαχάν. Τόν κουράσαμε με τά βασανιστήρια... Κόψτε του τώρα τό κεφάλι. Νά... ξεκουραστεϊ λιγάκι.

Ένας άπαισιος μαῦρος δήμιος άρπάζει τόν Ταρζάν. Τόν γονατίζει μπροστά σ' ένα κομμάτι από κορμό δέντρου. Ο λευκός γίγαντας είναι δεμένος χεροπόδαρα. Τό κεφάλι του άκουμπάει πάνω στό κούτσουρο.

Ο δήμιος άρπάζει ένα μεγάλο τσεκούρι. Τό σηκώνει ψηλά. Τό ζυγίζει πάνω άπ' τό μελλοθάνατο. Είναι έτοιμος νά τό κατεβάσει με όρμή. Καί νά κόψει πέρα γιά πέρα τό κεφάλι του Ταρζάν. Μά δέν τό κάνει. Στέκει άκίνητος στή στάση αύτή. Κοιτάζει τόν Μαχαραγιά. Περιμένει νά του δώσει αύτός τό σύνθημα. Καί τότε ξέρει πώς θά κατεβάσει

τήν τσεκουριά.

Ο Μαχαραγιάς γυρίζει. Κοιτάζει τήν πανώρια λευκή γυναίκα.

- Ράλφ, τής λέει. " Αν άρνηθείς κι αύτή τή φορά, τό κεφάλι του θά σωριαστεϊ στά πόδια σου... Λέγε, λοιπόν: Ναι, ή όχι;

Ο Ταρζάν, σκυμμένος καθώς είναι στό κούτσουρο, σηκώνει τά μάτια του. Τήν κοιτάζει σαν νά τής λέει: «όχι».

Η γυναίκα παίρνει κουράγιο. Αποκρίνεται δυνατά:

- "Οχι!... "Οχι!... "Οχι!...

Ο κακοῦργος Μαχαραγιάς τρίζει τά δόντια του. Καί οὔρλιάζει στό δήμιο:

- Νά πεθάνει! Χτύπα τον!

Η Ράλφ βγάζει μιά σπαραχτική φωνή:

- "Αααα!

Καί κλείνει τὰ μάτια της μέφρικη.

“Ενας άπαισιος κρότος άκούγεται:

– Γκάπ!...

Κι άμέσως ένα πονεμένο βογκητό.

– “Ωωχχχ!

“Υστερα, ό βαρύς γδοῦπος κορμιού πού σωριάζεται κάτω...

Τό σιδερένιο πουλί

Είναι πρῶι άκόμα.

‘Ο Γκαούρ έχει από ώρα ξυπνήσει. Μένει όμως ξαπλωμένος στή σπηλιά του. ‘Εκει, στό

ψηλό βουνό μέ τούς τρομαχτικούς βράχους.

Ξαφνικά, άκούει μιά παράξενη βοή. Πετιέται όρθός. Βγαίνει έξω.

Βλέπει τόν Πικ, τ’ άγαπημένο του κοράκι. Τ’ άκούει νά κράζει τρομαγμένο. Κι άμέσως, φτερουγίζοντας, νά χάνεται στό βάθος του ήριζοντα.

‘Ο Γκαούρ σηκώνει τό κεφάλι του. Ψάχνει τόν ούρανό.

Σέ λίγο, ένα τεράστιο πουλί παρουσιάζεται πάνω άπ’ τήν κορφή του βουνού του.

Σιγά-σιγά, χαμηλώνει. Καί γρήγορα κάθεται σέ μικρή άπόσταση



Μέ τήν άφάνταστη δύναμη του τ’ αναποδογυρίζει...

ἀπ' αὐτόν.

Μιά ὁμορφη λευκή γυναίκα ξεπετιέται ἀπό μέσα.

“Ὀλ' αὐτά φαίνονται παράξενα στόν Γκαούρ. Τρέχει κοντά στό μεγάλο, σιδερένιο πουλί. Τό κοιτάζει μέ δέος. Τ' ἀκούει νά μουγκρίζει ἀκόμα. “Υστερα, χύνεται νά παλέψει μαζί του. Τό χτυπᾶ μέ χέρια καί πόδια. Φαντάζεται πώς τό παράξενο ὄρνιο, εἶχε ἀρπάξει τή λευκή γυναίκα. Ἐκείνη φωνάζει. Διαμαρτύρεται. Προσπαθεῖ νά τόν τραβήξει ἀπ' τό ἐλικόπτερο. Μά

(1) Ὁ Γκαούρ εἶναι ἓνα γιγαντόσωμο μελαψό παλικάρι. Πανώριο, ἀτρόμητο κι ἀφάνταστα δυνατό. Γεννήθηκε στή Ζούγκλα. Πατέρας του κάποιος Ἕλληνας κυνηγός θηρίων. Μητέρα του μία μελαψή ἰθαγενής. Σέ ἡλικία τριῶν μηνῶν ἀρπάζει τόν Γκαούρ μιά γορίλαινα. Τόν θηλάζει καί τόν μεγαλώνει στή φωλιά της.

Κοντά της γίνεται δεκαοχτώ χρόνων. Κάποτε, ὁμως, πέφτει σέ μιά παγίδα λευκῶν κυνηγῶν. Μένει αιχμάλωτος δύο χρόνια σέ σιδερένια κλούβα. Ἐκεῖ τοῦ μαθαίνουν νά μιλάει σάν ἄνθρωπος. Τέλος, δραπετεύει. Φτάνει στήν περιοχή τοῦ Ταρζάν. Πάνω στήν ἀπρόσιτη κορφή ἑνός βραχώδικο βουνοῦ. Δέν τρώει παρά μόνο καρπούς καί φρούτα. Δέν κρατάει ποτέ μαχαίρι, οὔτε ἄλλο ὄπλο. Δέν λέει ποτέ ψέματα. Καί δέ φοβᾶται κανένα. Μέ μιά γροθιά του μπορεῖ νά σκοτώσει ἐλέφαντα. Μά μέ τήν ὑπεράνθρωπη δύναμή του, κάνει μόνο τό καλό καί τιμωρεῖ τό κακό. Εἶναι φιλότιμος κι ἐξυπνος. Στήν ψυχή του ἔχει ἔμφυτη τήν εὐγένεια τῆς ράτσας μας. Στίς φλέβες του τρέχει αἷμα, ἑκατό

ἡ μηχανή του δουλεύει ἀκόμα. Κι ὅσο ἀκούει ὁ Γκαούρ (1) τό μουγκρητό του, τόσο ἀγριεύει.

Τέλος, μέ τήν ἀφάνταστη δύναμη πού ἔχει, τό σπρώχνει. Τ' ἀναποδογυρίζει... Καί μέ μιά τελευταία ἀκόμα προσπάθεια, τό γκρεμίζει στό βάραθρο.

Ἡ λευκή γυναίκα τόν βρίζει:
– Κτῆνος! Παλιάνθρωπε! Γιατί τό ἴκανες αὐτό;

Καί χύνεται νά τοῦ βγάλει τά μάτια.

Ὁ μελαψός γίγαντας τή συγκρατεῖ. Ἀρχίζει νά καταλα-

τά ἑκατό, ἐλληνικό. Ὁ Γκαούρ εἶναι ἓνα παλικάρι πού δοξάζει στή Ζούγκλα τήν ἀθάνατη Ἑλλάδα μας.

Ὁ Ταρζάν πιστεύει πώς ὁ Γκαούρ θέλει νά τόν σκοτώσει. Νομίζει πώς ἤρθε νά τ' ἀρπάξει τό θρόνο, γιά νά γίνει ἐκεῖνος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Γκαούρ ἀγαπᾶ, θαυμάζει καί σέβεται τόν Ταρζάν. Τόν παρακολουθεῖ ἀθέατος καί τόν προστατεύει. Ἀπειρες φορές τοῦ ἔχει σώσει τή ζωή. Μά πάντα πέφτει θύμα τραγικῶν παρεξηγήσεων. Ἔτσι, ὁ Ταρζάν τόν φαντάζεται συνεχῶς ἔνοχο. Καί τοῦ καταλογίζει ἐγκλήματα πού ποτέ δέν ἔκανε.

Ὁ Ταρζάν ζητάει νά συναντηθεῖ μέ τόν Γκαούρ. Θέλει νά χτυπηθεῖ μαζί του. Νά τόν σκοτώσει. Μά ὁ μελαψός γίγαντας ἀποφεύγει μιά τέτοια συνάντηση. Σέβεται καί λυπᾶται τόν Ταρζάν. Γιατί ὁ δοξασμένος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶναι μέγας στά χρόνια. Δέν ἔχει τώρα πιά τήν παλιά ὁρμή καί δύναμη. Ἄν ὁ Γκαούρ χτυπηθεῖ μαζί του, σίγουρα θά τόν σκοτώσει.

Κι ἓνας Ἕλληνας ποτέ δέν κάνει μιά τέτοια ἀνανδρία.

βαίνει πώς ἔκανε κάτι κακό...
 "Ομως, θυμώνει μέ τό φέρισμο
 τῆς ἄγνωστης γυναίκα. Μέ τά
 νύχια τῆς ἔχει σχίσει τό πρόσω-
 πό του.

Ἐξω φρενῶν τήν ἀρπάζει στά
 χέρια. Τήν κατεβάζει ἀπ' τούς
 τρομαχτικούς βράχους.

Σάν φτάνουν κάτω, τή διώχνει.
 Ἐκείνη φεύγει βρίζοντας. Ὁ
 Γκαούρ ξαναγουρίζει στή σπηλιά
 του.

.....

Πρωί τήν ἄλλη μέρα.

Ὁ Γκαούρ βρίσκειτ' ἔξω ἀπ'
 τή σπηλιά του.

Ξαφνικά, ἀκούει ἔλαφρό θό-
 ρυβο. Σηκώνεται καί κοιτάζει.
 Βλέπει ἓνα μικροσκοπικό, μαῦρο
 πράγμα. Σάν ἀρκουδάκι. Σκαρ-
 φαλώνει πρός τήν κορφή. Κον-
 τεύει νά φτάσει ἀπάνω.

Ὁ Ἕλληνας γίγαντας τό
 λυπᾶται. Κατεβαίνει σβέλτος. Τ'
 ἀρπάζει στά χέρια. Τ' ἀνεβάζει
 γρήγορα.

Τώρα τό βάζει κάτω. Τό
 κοιτάζει παραξενεμένος.

Δέν εἶναι ἀρκουδάκι. Εἶναι
 ἓνας ἄνθρωπος. Ἕνας μικρο-
 σκοπικός νάνος πυγμαῖος. Ὅλοι
 οἱ πυγμαῖοι εἶναι νάνοι. Μά αὐτός
 εἶναι νάνος τῶν νάνων.

Φαίνεται νέος. Μέχρι δεκαο-
 χτώ χρόνων. Ὅχι πιά ψηλός ἀπό
 τριάντα πόντους. Κεφάλι δυσ-
 νάλογα μεγάλο γιά τό κορμί του.
 Λαιμός λεπτός. Κοιλιά πολύ
 φουσκωτή. Χέρια καί πόδια κον-

τά. Πατοῦσες τεράστιες. Ὀλό-
 κληρος μοιάζει μέ δυό μαῦρες
 μπάλες. Ἡ μιά πάνω στήν ἄλλη.
 Ἡ μπάλα τοῦ κεφαλιοῦ πάνω
 στή μπάλα τῆς κοιλιᾶς.

Φοράει ἓνα κοντό παντελονά-
 κι ἀπό δέρμα κουνελιοῦ.

Στή ζώνη του κρέμεται ἓνα
 μικρό μαχαίρι. Ἀνάλογα ὅμως,
 μέ τό σῶμα του, φαίνεται σάν
 σπαθί. Καθώς περπατάει, τό
 μαχαίρι σέρνεται κάτω.

Τά μάτια του ἔξυπνα. Διαβο-
 λεμένα. Μύτη μικρή, πλατιά.
 Στόμα μεγάλο. Δόντια κάτα-
 σπρα. Μαλλιά σγουρά... Ὑφος
 ἀτρόμητου παλικαρᾶ!

– Ποιός εἰσ' ἐσύ; τόν ρωτάει ὁ
 Γκαούρ.

Τ' ἀποκρίνεται περήφανα:

– Εἶμαι ὁ τρομερός Ποκοπί-



– Εἶμαι ὁ τρομερό Ποκοπικό! Κυνηγός
 ἀγρίων κουνελιῶν! Γόης φιδιῶν καί γυ-
 ναικῶν!

κο!... Κυνηγός αγρίων κουνελιών! Γόης φιδιών και γυναικών!... Και προσάτης τών κουνελιών και αδυνάτων!

- Τι ήρθες να κάνεις εδώ;

- Νά σε προστατέψω! Σέ λυπήθηκα, φουκαρά Γκαούρ! Γυρίζεις μόνος στη Ζούγκλα. Οί κίνδυνοι είναι μεγάλοι. Μπορεί να σε κόψει κανένα αυτοκίνητο!... 'Από δώ και πέρα θά ζήσουμε μαζί. Είμαι δυνατός κι άτρόμητος. "Οποιος τολμήσει να σε πειράξει, αλίμονό του!... 'Εσύ πρώτα θά μου τόν πνίξεις. Κι εγώ μετά θά τόν... σκοτώσω!...

'Ο Γκαούρ τόν άκούει και διασκεδάζει. Πρώτη φορά γελάει μέ τήν καρδιά του.

- Πάμε να δώ τή σπηλιά σου, του λέει ό Ποκοπίκο.

Κι οί δυό μαζί μπαίνουν μέσα. 'Ο νάνος σκύβει για να περάσει.

- Πώς σου φαίνεται; τόν ρωτάει ό γίγαντας.

- Μικρή και στενή! Πολύ θά στενοχωρηθώ εδώ μέσα.

"Υστερα, βγαίνουν πάλι έξω. Κάθονται σε δυό πέτρες. 'Ο Ποκοπίκο αρχίζει να του λέει:

- Είμαι ό γελωτοποιός του Μαχαραγιά Ζαχάν. Χτές είχε βγει μέ τούς ανθρώπους του κυνήγι. Μέ πήρε μαζί του. Αυτοί κυνηγούσανε λεοπαρδάλεις. 'Εγώ τέτοια ζώα δέν τά σκοτώνω. Τά λυπάμαι... Του λόγου μου, κυνηγάω μόνο θηρία: 'Από... κουνέλι και κάτω!

- Χά, χά, χά, γελάει βροντερά ό γιγαντόσωμος Γκαούρ.

Και τά γύρω βουνά αντιλαλουν τό γέλιο του.

- Πολύ μ' άρέσεις, Ποκοπίκο! του λέει. Νά μείνεις κοντά μου!

'Ο μικρόσωμος νάνος τόν κοιτάζει προστατευτικά:

- Θά μείνω, μουρμουρίζει. Κι εγώ σε συμπάθησα. Φαίνεσαι καλό... άνθρωπάκι!...

"Υστερα, συνεχίζει:

- 'Εκεί, τό λοιπόν, πού είχα ξεμακρύνει άπ' τούς άλλους και πάλευα μ' ένα κουνέλι, τί βλέπω;

- Τι βλέπεις;

- Μιά όμορφη λευκή κοπέλα. Ράλφ τή λέγανε. Μόλις μέ είδε ξετρελάθηκε. "Αρχισε να μου κάνει τά γλυκά μάτια... «Ποκοπίκο, μου λέει, χάνομαι για σένα!». 'Εγώ τήν κοιτάζα βλοσυρά.

- Γιατί;

- Είμαι... σκληρός άντρας!... "Υστερα μου είπε πώς είναι άμερικανίδα. Πώς γράφει στις έφημερίδες. Πώς ήρθε στη Ζούγκλα για να συναντήσει τόν Ταρζάν. Πώς θέλει να κουβεντιάσει μαζί του. Πώς θέλει να τόν φωτογραφίσει... Μά τό έλικόπτερό της χάλασε. 'Αναγκάστηκε να τό ρίξει στην κορφή ενός βραχώδικου βουνού. 'Εκεί παρουσιάστηκε ένας αγριάνθρωπος. "Ενας παλιάνθρωπος. "Ενας ήλίθιος. 'Εσύ, δηλαδή. Της γκρέμισες τό έλικόπτερο. Και

τήν ἔδιωξες. Ἔτσι, γύριζε μονάχη στήν ἄγρια Ζούγκλα. Ἐψαχνε νά βρεῖ τή σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Καί μέ ρώτησε τί... ὁδός εἶναι. Ἐκεῖ τό λοιπόν πού μιλούσαμε, νά ἴσου καί παρουσιάζεται ὁ Μαχαραγιάς, μέ ὅλους τούς χαραμοφάηδες πού ἔχε γύρω του. Ξετρελαίνεται μέ τήν ὀμορφιά τῆς Ράλφ. «Θέλεις νά μοῦ τή φάει;» λέω ἀπό μέσα μου. Αὐτό ἦταν! Τό κακομελέτησα κι ἔγινε. Τήν ἀρπάζει πού λές ὁ καλός σου! Καί τήν τραβάει σκλάβο στό παλάτι του. Ἐγώ θύμωσα. Δέν ἤθελα νά γυρίσω μαζί τους. Ἐφυγα κρυφά. Ἔτσι, ἔφτασα ἐδῶ στή σπηλιά σου.

Αὐτά λέει ὁ τρομερός Ποκοπικό!

Ὁ Γκαούρ, ὅμως, στενοχωριέται. Βλέπει πώς γίνηκε αἰτία νά πάθει ἡ λευκή γυναίκα τέτοιο κακό!

– Ἔλα μαζί μου, Ποκοπικό, τοῦ λέει. Θά φύγουμε.

Ὁ νάνος τῶν νάνων σκαρφάζει σάν μαϊμού πάνω στόν θεόρατο Γκαούρ. Καβαλάει στό σβέρκο του. Μέ τά πόδια μπροστά στό στήθος τοῦ γίγαντα. Ὑστερα, γιά νά συγκρατηθεῖ, πιάνεται μέ τά χέρια ἀπ' τά σγουρόμαυρα μαλλιά του.

– Μήπως σέ κουράζω ἔτσι; ρωτάει τόν Γκαούρ.

Ἐκεῖνος ἀκούει τή φωνή του.



Τρέχοντας, ὁ γίγαντας, φτάνει στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Ψάχνει νά τόν βρεῖ.

- Ποῦ εἶσαι, Ποκοπικό;

- Ἐδῶ, καλέ. Πάνω στό σβέρκο σου. Ἄν εἶμαι βαρύς, πές το μου. Θά κατέβω...

- Χά, χά, χά, γελάει ὁ Γκαούρ. Πότε σκαρφάλωσες; Δέν σέ κατάλαβα!

Σβέλτος ὁ γίγαντας κατεβαίνει ἀπ' τό βουνό μέ τούς τρομαχτικούς βράχους. Τρέχοντας ὑστερα, φτάνει κοντά στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Ἄν ὁ Ποκοπικό πηδάει κάτω.

- Θά πᾶς νά βρεῖς τόν Ταρζάν, τοῦ λέει ὁ Γκαούρ. Θά τοῦ πεῖς ὅσα εἶδες. Ὅσα ξέρεις γιά τή λευκή γυναίκα. Θά τοῦ πεῖς καί γιά τό Μαχαραγιά Ζαχάν πού τήν ἄρπαξε... Ὅλα θά τοῦ τά πεῖς.

Μόνο οὔτε λέξη μή βγεῖ ἀπ' τό στόμα σου γιά μένα. Νά μή μάθει πώς μέ συνάντησες... Οὔτε μέ εἶδες, οὔτε μ' ἄκουσες...

- Οὔτε πώς μ' ἔφερες ὡς ἐδῶ, νά τοῦ πῶ;

- Ἄν τό πεῖς αὐτό, χάθηκες. Θά σέ πετάξω νά σέ σπαράξουνε τά μυρμήγκια.

Ἄν ὁ Ποκοπικό κινδυνεύει

Ἄν ὁ νάνος προχωρεῖ βιαστικά. Φτάνει στή σπηλιά τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

- Ἐ, μπαρμπα-Ταρζάν, τοῦ φωνάζει. Βγές νά κουβεντιάσουμε.

- Ποιός εἶσ' ἐσύ; τόν ρωτᾷ ὁ γίγαντας.



- Ποιός εἶσαι ἐσύ, τόν ρωτᾷ ὁ Ταρζάν



Ὁ Ποκοπικό κρέμεται ἀπὸ ἓνα δέντρο. Κάτω, τ' ἄγρια θηρία προσπαθοῦν νά τόν ἀρπάξουν.

– Εἶμαι ὁ τρομερός Ποκοπικό! Κυνηγός ἀγρίων κουνελιῶν. Γόης φιδιῶν καί γυναικῶν. Καί προστάτης τῶν κουτῶν καί ἀδυνατῶν!

Ὁ Ταρζάν τόν κοιτάζει σάν μικρόβιο.

– Καί τί ζητᾶς;

– Τό καί τό, τοῦ λέει ὁ νάνος. Τό κορίτσι ζητοῦσε ἐσένα. Μά ὁ Μαχαραγιάς τήν πήρε καί πάει λέγοντας.

– Κι ἡ λευκή γυναίκα πῶς ἔφτασε στή Ζούγκλα;

– Μ' ἓνα ἐλικόπτερο. Μά ὁ Γκαούρ τό πέρασε γιά γαλοπούλα. Πάλεψε μαζί του. Καί τό γκρέμισε στό βάραθρο.

– Πάλι ὁ Γκαούρ, κάνει θυμωμένος ὁ Ταρζάν.

Καί ρωτάει τόν Ποκοπικό:

– Μήπως τόν εἶδες ἐσύ;

– Ὁχι, τ' ἀποκρίνεται κομπιάζοντας.

Ὁ Ταρζάν τόν κοιτάζει μέ δυσπιστία.

– Εἶσαι βέβαιος;

– Βεβαιότατος. Ἐφοῦ μοῦ τό εἶπε ὁ ἴδιος: «Οὔτε μέ εἶδες, οὔτε μέ ἄκουσες. Ἄλλιῶς, θά σέ πετάξω νά σέ σπαράξουνε τά μυρμήγκια».

– Ὁ Γκαούρ εἶναι ἓνας ἄνανδρος, ἓνας τιποτένιος, τοῦ λέει ὁ Ταρζάν. Κρύβεται πάντα. Γιατί ξέρει τί θά πάθει, ἂν πέσει στά χέρια μου.



Μέ τό ρόπαλο ὁ Γκαούρ σκοτώνει τά μισά θηρία.

Ὁ Ποκοπικό κουνάει θλιβερά τό κεφάλι του:

– Φουκαρά, μπαρμπα-Ταρζάν! Θέλεις καί τά λές, ἤ σοῦ φεύγουνε; Παρακάλα τό Θεό νά μήν πέσεις στά χέρια τοῦ Γκαούρ. Θά σοῦ δώσει μιά γροθιά καί μέ τή μισή θά πεθάνεις. Ἡ ἄλλη μισή θά πάει χαμένη! Χά, χά, χά!... Τί τόν πέρασες τόν Γκαούρ; Ἐγώ, ὁ τρομερός Ποκοπικό, καί πάλι, διστάζω νά τά βάλω μαζί του! Ὁχι ἐσύ... Κάτι ἀνθρωπάκια σάν καί σένα, ὁ Γκαούρ τά κάνει... γλυκό τοῦ κουταλιοῦ.

Ἐξω φρενῶν ὁ Ταρζάν ἀρπάζει τόν Ποκοπικό ἀπ' τό ἓνα πόδι. Τόν κρατάει ἔτσι κρεμα-

σμένον. Καί προχωρεῖ. Παίρνει τό μακρύ δρόμο πού βγάζει στό παλάτι τοῦ Μαχαραγιᾶ Ζαχάν.

Σ' ἓνα σημεῖο σταματᾶ. Κόβει ἓνα μεγάλο χορτόσχοινο. Δένει τό νάνο. Καί τόν κρεμάει ἀπ' τό ψηλό κλαδί κάποιου δέντρου.

Κανονίζει ν' ἀπέχει τό κορμί του ἀρκετά ἀπ' τή γῆ. Νά μήν τόν φτάνουν τά θηρία, κι ὅταν ἀκόμα πηδήσουν.

– Κάθισ' ἐδῶ, τοῦ λέει. Θά σέ λύσω ὅταν γυρίσω ἀπ' τοῦ Μαχαραγιᾶ. Ἄν πάλι βιάζεσαι, φώναξε τό Γκαούρ νά σέ σώσει.

Ὁ Ποκοπικό κρέμεται ἀνάποδα ἀπ' τό ποδάρι. Κι ἔξω φρενῶν, φωνάζει στόν Ταρζάν:

– Ἐννοια σου, παλιόγερε!...

Ποῦ θά μοῦ πᾶς! Ἐάν πέσεις στά χέρια μου, θά σοῦ... σπάσω τά μοῦτρα!

– Χά, χά, χά, γελάει ὁ Ταρζάν. Καί φεύγει.

Μόνος τώρα ὁ τρομερός Ποκοπικό, μурμουρίζει τραγουδιστά:

– Γκαούρη μου, τό φίλο σου τόν κάνανε ρεζίλι.

Καί τόν κρεμάσανε ψηλά νά μή τόν τρῶν οἱ φύλλοι!

Τήν ἴδια στιγμή ὁ Γκαούρ, κρυμμένος κοντά στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν, συλλογιέται:

– Πολύ ἄργησε ὁ Ποκοπικό. Μήν ἔπαθε κανένα κακό;

Περιμένει ὁμως. Τί ἄλλο μπορεῖ νά κάνει...

Ἐτσι, οἱ ὄρες περνοῦν. Κοντεύει νά βραδιάσει. Ὁ νάνος δέ φαίνεται πουθενά.

Ὁ Γκαούρ βγαίνει ἀπ' τήν κρυψώνα του. Μέ χίλιες προφυλάξεις προχωρεῖ. Φτάνει στή σπηλιά τοῦ λευκοῦ γίγαντα. Κρυφοκοιτάζει μέσα. Κανείς δέ βρίσκεται ἐκεῖ...

Ἐτσι, παίρνει ἀργά τό δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Εἶναι σούρουπο πιά. Σέ μία στιγμή ἀκούει θεριά νά μουγκρίζουν. Τρέχει πρός τά ἐκεῖ. Καί νά τί βλέπουν τά μάτια του:

Ὁ Ποκοπικό, κρεμασμένος ἀπό τό δέντρο. Κάτω του, λιοντάρια, κι ἄλλα ἄγρια θηρία, προσπαθοῦν νά τόν ἀρπάξουν.

Ὁ νάνος, βέβαιος πώς δέν

μποροῦν νά τόν φτάσουν, διασκεδάζει μαζί τους.

– Ντροπή σας, τούς φωνάζει. Σήμερα εἶναι Παρασκευή. Ὁ κόσμος δέν τρώει κρέας.

– Ἐ, Ποκοπικό, τόν ρωτάει, τί ἔπαθες;

– Γκαούρ, σῶσε με, τοῦ φωνάζει ὁ μικροσκοπικός ἀραπάκος. Ὁ Ταρζάν μέ κρέμασε ἐδῶ... Καί τά θεριά θέλουνε καλά καί σῶνει νά μέ κολατσί-σουνε... Μέ νομίζουνε γιά... μαῦρο χαβιάρη! Ἐτσι ἀνάποδα πού μ' ἔχει, κοντεύω νά πάθω πονοκέφαλο στά πόδια.

Αὐτή τή φορά, ὁ Γκαούρ ἀντί νά γελάει, κατσοφιάζει. Βλέπει ἕνα μεγάλο φίδι πάνω στό δέντρο. Ἐχει πιαστεῖ μέ τήν οὐρά του ἀπό κάποιο κλαδί. Ἀφήνει τώρα τό σῶμα του νά κρεμαστεῖ κάτω. Παράλληλα μέ τό χορτόσχοινο πού κρέμεται ὁ νάνος. Σέ λίγες στιγμές, θά καταφέρει νά τόν ἀρπάξει.

Ὁ Γκαούρ δέ χάνει στιγμή.



Ὁ Ταρζάν πλησιάζει στό παλάτι τοῦ μαχαργιά.

Βγάζει τό τρομερό ούρλιαχτό του:

– Οούούου! Οούουούου!...

Τά θεριά σαστίζουν. Ὁ μελαψός γίγαντας περνάει ανάμεσά τους. Φτάνει στό δέντρο. Σκαρφαλώνει ἐπάνω. Ἀρπάζει τό φίδι ἀπ' τό λαιμό. Τό σφίγγει δυνατά.

– Σιγά, θά τό πνίξεις, τοῦ φωνάζει ὁ Ποκοπίκο.

Τό γιγαντόσωμο ἐρπετό σπαρταράει γιά λίγο. Κουλουριάζεται στό κορμί τοῦ Γκαούρ. Μά γρήγορα πνίγεται. Τήν ἴδια στιγμή, ὁ γίγαντας γλιστράει. Πέφτει κάτω. Ἀνάμεσα στά πεινασμένα θεριά. Τό κορμί τοῦ φιδιού ξεφεύγει ἀπό πάνω του.

Τά θεριά δέ δείχνουν διάθεση νά πειράξουν τόν Γκαούρ. Ἐκεῖνος τά διώχνει. Δέ φεύγουν ὁμως. Ὁ πειρασμός τοῦ μαύρου μεζέ εἶναι μεγάλος.

Ὁ μελαψός γίγαντας θυμώνει. Κόβει ἓνα χοντρό κλαδί δέντρου. Τό κάνει ρόπαλο. Ἀρχίζει νά τά χτυπάει. Τά θεριά ἀγριεύουν τώρα. Κι ὅλα μαζί, χύνονται νά τόν κατασπαράξουν.

Ὁ ἀνίκητος Ἕλληνας παλεύει ὑπεράνθρωπα.

Μέ τό ρόπαλο σκοτώνει τά μισά θηρία. Τ' ἄλλα μισά φεύγουν τρομαγμένα. Τρέχουν νά σωθοῦν.

– Κρίμα σ' ἐσένα, Γκαούρ, τοῦ φωνάζει ὁ κρεμασμένος Ποκοπίκο. Τίποτα δέν ἔκανες. Τά πιά

πολλά σοῦ ξεφύγανε. Πρέπει νά δεῖς ἐμένα νά παλεύω μέ κουνέλια... Τότε θά πάρεις πολλά σχέδια καί κόλπα.

Ὁ Γκαούρ λύνει τώρα τό χορτόσχοινο. Λευτερώνει τό νάνο. Τόν γυρίζει. Τόν στηλώνει ὀρθό.

– Δέν μπορῶ ἔτσι. Συνήθισα ἀνάποδα, τοῦ λέει.

Καί κάνοντας μιά τούμπα, στέκεται μέ τό κεφάλι στό χῶμα. Καί τά πόδια ψηλά.

– Τί κρίμα νά μήν ἔχω δυό κεφάλια, μουρμουρίζει. Θά μπορούσα καί νά... περπατάω.

Ὁ Γκαούρ τόν σηκώνει.

– Σοῦ ἔσωσα τή ζωή, τοῦ λέει. Θά μοῦ κάνεις κι ἐσύ μιά χάρη.

– Δέν ἔχω καμιά ὑποχρέωση, τ' ἀποκρίνεται. Ἄς ἔχουν χάρη τά θεριά, πού ἔτυχε νά ἔμαι δεμένος. Ἀλλιῶς θά ἔκανα τίς μανάδες τους νά φορέσουνε μαῦρα.

– Νά πᾶς στό παλάτι τοῦ Μαχαραγιᾶ, τοῦ λέει ὁ μελαψός γίγαντας. Θέλω νά δεῖς μήπως κινδυνεύει ὁ Ταρζάν. Καί νά ἔρθεις στή σπηλιά νά μοῦ πεῖς.

Τραγικές στιγμές

Βρισκόμαστε τώρα στό παλάτι τοῦ Μαχαραγιᾶ. Εἶναι νύχτα.

Βλέπουμε τόν Ταρζάν νά πλησιάζει. Σιγά καί μέ προφύλαξη φτάνει κοντά στήν εἴσοδο.

Ἕνας φρουρός βρίσκεται ἐ-

κει. 'Ο Ταρζάν κρύβεται δεξιά απ' τó φρουρό. Σηκώνει από κάτω μιά μικρή πέτρα. Τήν πετάει άριστερά από εκείνον.

'Ο φύλακας άκούει τó θόρυβο. Νομίζει πώς κάποιος είναι. Προχωρεί πρós τά εκεί. Τώρα έχει τίς πλάτες του γυρισμένες στόν Ταρζάν.

'Ο λευκός γίγαντας κάνει ένα τρομερό πήδημα. 'Αρπάζει τó φρουρό. Τοῦ κλείνει τó στόμα. Τόν παίρνει μαζί του. 'Απομακρύνεται άρκετά.

Σταματάει τώρα. Κρύβεται στά χαλάσματα ενός άρχαίου ναοῦ. Καί ρωτάει τó φρουρό:

- "Εφερε χτές ó Μαχαραγιάς καμιά λευκή γυναίκα;

Τρέμοντας εκείνος τ' άποκρίνεται:

- Ναι. Είναι όμορφη σαν τόν ήλιο. Μά δέν ήθελε νά γίνει γυναίκα τοῦ; αφέντη μου. Τή μαστίγωσε πολύ. Μάτωσε τó λευκό κορμί της.

- Κι ύστερα;

- Τήν κλείσαμε στό βαθύ μπουντρούμι τοῦ παλατιοῦ. Αὔριο θά τήν κάψει ζωντανή. 'Εκεί βρίσκεται τώρα.

'Ο Ταρζάν διατάζει τó φρουρό:

- Θά μέ μπάσεις στό παλάτι. Θά μέ κατεβάσεις στό υπόγειο μπουντρούμι.

- Δέν μπορῶ!... Δέν μπορῶ!... τ' άποκρίνεται ó φύλακας.



'Ο Ταρζάν, μ' ένα τρομερό πήδημα, άρπάζει τó φρουρό.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τραβάει τό μαχαίρι του:

– Θά σέ σκοτώσω, τοῦ λέει ἄγρια.

– Δέν μπορῶ!... Δέν μπορῶ!...

Ξαφνικά, τά μάτια του φρουροῦ φωτίζονται παράξενα.

– Ναί, μουρμουρίζει. Θά κάνω αὐτό πού ζητᾶς.

Κι ἀμέσως ξεκινοῦν. Μπροστά αὐτός. Πίσω ὁ Ταρζάν.

Περνᾶνε τή μεγάλη εἴσοδο. Φτάνουν στήν πόρτα τοῦ ὑπογείου. Τό παλάτι τοῦ Μαχαραγιᾶ εἶναι θεοσκότεινο.

Ὁ φρουρός βγάζει τά κλειδιά του. Ἄνοιγει τήν πόρτα.

Κατεβαίνουν μαζί μιά σκοτεινή σκάλα. Ἐχει πάνω ἀπό σαράντα σκαλοπάτια.

Τέλος, φτάνουν κάτω. Σταματοῦν μπροστά σέ μιά βαριά, ξυλένια πόρτα. Μιά γερή σιδερένια ἀμπάρα τήν κλείνει ἀπέξω... Ἡ πόρτα ἔχει ἓνα μικρό στρογγυλό φεγγίτη. Μέ δυσκολία θά μπορούσε νά περάσει ἀπ' αὐτόν μιά κότα.

Ὁ φρουρός δοκιμάζει πάλι τά κλειδιά του. Τήν ἀνοίγει.

– Πέρασε, λέει στόν Ταρζάν.

– Πολύ ἔξυπνος εἶσαι, τοῦ κάνει ἐκεῖνος. Ἄν περάσω θά κλείσεις πίσω μου τήν πόρτα... Ἐσύ νά περάσεις πρῶτος.

Καί δίνοντας του μιά βάνουση σπρωξιά, τόν βάζει μέσα. Ὑστερα, μπαίνει κι αὐτός.

Στό βάθος τ' ἀπαίσιου, ὑγροῦ μπουντρομιοῦ, καίει ἓνα μικρό



Ὁ Ταρζάν δέχεται ἓνα τρομερό χτύπημα στό κεφάλι.



Ο Ταρζάν χτυπάει με το μαχαίρι του το φρουρό μέσα από το φεγγίτη.

Λυχνάρι. Μυρωδιά μούχλας χτυπάει στά ρουθούνια τους.

Στό λιγοστό φῶς, ὁ Ταρζάν ξεχωρίζει κάτι. Εἶναι τό σῶμα τῆς λευκῆς γυναίκας.

Βρίσκεται δεμένη χεροπόδαρα. Φαίνεται ἀναίσθητη. Τό πρόσωπο καί τά πόδια τῆς εἶναι γεμάτα πληγές. Γεμάτα ξερά αἵματα.

– Λίγο νερό, λέει ὁ Ταρζάν στό φρουρό. Πήγαινε νά φέρεις γρήγορα...

– Πάω ἀμέσως, τ' ἀποκρίνεται πρόθυμα ἐκεῖνος.

Καί προχωρεῖ γιά τήν πόρτα.

Ὁ Ταρζάν πετιέται ὀρθός. Μ' ἓνα σάλιο τόν προφταίνει στό κατώφλι. Τόν τραβάει καί τόν γυρίζει πίσω.

– Ὅχι, τοῦ λέει, μείνε ἐδῶ. Δέ θέλω νά φέρεις νερό. Ἄν σέ ἀφήσω νά βγεῖς ἔξω, θά κλείσεις τήν ἀμπάρα.

Ὁ Ταρζάν σκύβει πάλι πάνω στήν ἀναίσθητη γυναίκα.

Στό μεταξύ, τά μάτια του ἔχουν συνηθίσει στό μισοσκόταδο. Γιά ὦρα πολλή θαυμάζει τήν ὑπέροχη ὀμορφιά τῆς.

Τώρα βγάζει τό μαχαίρι του. Κόβει τά σχοινιά. Λευτερώνει τά χέρια καί τά πόδια τῆς.

Ξαφνικά, τaráζεται σύγκορμος. Τρομερό χτύπημα δέχεται στό κεφάλι.

Τά μάτια του θολώνουν. Τ' αὐτιά του βουίζουν. Καί σωριάζεται κάτω μισολιπόθυμος.

Ὁ φρουρός τόν εἶχε χτυπήσει μέ μία πέτρα. Τή βρῆκε τυχαῖα μέσα στό μπουντρούμι.

Θαμπά ὁ Ταρζάν βλέπει τό φρουρό νά βγαίνει ἔξω. Νά κλείνει πίσω του τή βαριά ξυλένια πόρτα. Καί νά τήν σιγουρεύει μέ τή γερή, σιδερένια ἀμπάρα. Ὑστερα κοιτάζει κοροϊδευτικά τόν Ταρζάν ἀπ' τό στρογγυλό φεγγίτη.

– Δέ μοῦ γλίτωσες, τοῦ λέει. Σ' ἔκλεισα στή φάκα σάν ποντίκι. Αὔριο ὁ Μαχαραγιάς θά κάνει δυό δουλειές: Ἐσένα θά σοῦ πάρει τό κεφάλι. Κι ἐμένα θά μοῦ χαρίσει ἓνα σακούλι χρυσάφι.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας κάνει μιά ἀπεγνωσμένη προσπάθεια. Καταφέρνει καί σηκώνεται.

– Εἶσαι πιό ἔξυπνος καί μέ ξεγέλασες, λέει στό φρουρό. Ἐκανες τό καθῆκον σου.

Καί ἀργά πλησιάζει στό φεγγίτη.

Ἀπό κεῖ τώρα συνεχίζει:

– Τό ξέρω πιά πῶς θά πεθάνω. Κάνε μου λοιπόν μιά χάρη. Ἄν ἡ λευκή γυναίκα ζήσει, νά τῆς πείς ἓνα μεγάλο μυστικό. Εἶναι κρίμα νά τό πάρω μαζί μου!

– Μείνε ἤσυχος. Θά πεθάνετε κι οἱ δυό, τοῦ λέει ὁ φρουρός.

Ἔτσι, κράτα τό μυστικό σου.

Σάν νά μήν τόν ἄκουσε, ὁ Ταρζάν συνεχίζει:

– Μέσα στή σπηλιά μου ἔχω κρυμμένο ἕναν ἀτίμητο θησαυρό. Ἐκατό χιλιάδες χρυσά φλωριά. Χίλια μεγάλα διαμάντια...

Ἀπό τό φεγγίτη φαίνονται τά μάτια τοῦ φρουροῦ νά γουρλώνουν.

– Καί ποῦ εἶναι ἡ σπηλιά σου; τόν ρωτάει μ' ἐνδιαφέρον.

Ἄπο τὸ Ταρζάν κάτι τ' ἀποκρίνεται σιγά.

Ἄπο φρουρός δέν τ' ἀκούει.

– Ποῦ εἶπες; τόν ρωτάει.

Ἄπο Ταρζάν πάλι κάτι τοῦ λέει. Ἄλλά πῶ σιγά ἀκόμα.

– Πῶς; κάνει ἐκεῖνος. Δέ σ' ἀκούω. Μίλα πῶ δυνατά.

– Δέν ἔχω κουράγιο. Τό χτύπημά σου ἦταν τρομερό. Νιώθω πῶς θά λιποθυμήσω...

Ἄπο φρουρός κολλάει τά μοῦτρα του στό φεγγίτη.

– Πές μου γρήγορα, τοῦ λέει. Μπορεῖ νά πεθάνεις...

Καί σπρώχνει ἀκόμα τό κεφάλι του στό ἄνοιγμα τῆς πόρτας.

Ἄπο Ταρζάν νιώθει πῶς εἶναι ἡ κατάλληλη στιγμή. Κάνει μιά γρήγορη κίνηση μέ τό δεξί του χέρι. Ἐνα σπαραχτικό «ῶχ» ἀκούγεται. Κι ὁ φρουρός σωριάζεται κάτω νεκρός. Τόν χτύπησε στό λαιμό μέ τό μαχαίρι του μέσα ἀπ' τό στρογγυλό φεγγίτη.

Τόν σκότωσε, βέβαια. Ἄλλά τί τό ὄφελος... Πάλι δέν μπορεῖ νά

βγεῖ ἔξω. Ἄπο σιδερένια ἀμπάρα βρίσκεται στήν ἄλλη μεριά τῆς πόρτας...

Ἄποδίκηση κι ἐλευθερία

Ἄπο ἐγγλέζος γίγαντας ξαναγυρίζει κοντά στή λευκή γυναίκα. Μέ πολλές προσπάθειες τῆ συνεφέρνει.

– Εἶμαι ὁ Ταρζάν, τῆς λέει. Ἐμαθα πῶς σέ πῆρε σκλάβο τοῦ Μαχαραγιάς. Ἄρθα νά σέ σώσω. Ἄπο φρουρός κατάφερε νά μοῦ κλείσει τήν πόρτα. Τόν σκότωσα. Ἄπο προσπάθησα νά σπάσω τήν ἀμπάρα, θά μᾶς ἀκούσουν. Θά ἄρθουν νά μᾶς σκοτώσουν καί τοὺς δυό.

– Σ' εὐχαριστῶ, Ταρζάν, τοῦ λέει ἐκείνη. Ἄπο τῆ μακρινή Ἄμερική ποῦ βρισκόμουν, πάντα σέ θαύμαζα... Τ' ὄνειρό μου ἦταν νά ἄρθω νά σέ συναντήσω... Ἄλίμονο, ὄμως... Ἄπο τύχη μ' ἔριξε στά χέρια τοῦ ἀπαίσιου Γκαούρ... Κατάστρεψε τό ἐλικό-



Ἄπο Ποκοπικό χώνεται μέσα ἀπ' τό φεγγίτη.

περό μου... Λίγο έλειψε να γκρεμίσει και μένα στο βάραθρο... Για να σωθῶ, αναγκάστηκα να φύγω... Έτσι, ὁ ἀγριάνθρωπος αὐτός γίνηκε αἰτία να πέσω στά χέρια τοῦ Μαχαραγιᾶ.

- Ὁ Γκαούρ εἶναι ἕνας δειλός, ἕνας ἀνανδρος, μουρμουρίζει ὁ Ταρζάν.

Ἡ Ράλφ τόν ρωτάει:

- Εἶναι Ἄγγλος κι αὐτός; Ἀπ' τή ράτσα τή δική μας;

Ὁ Ταρζάν χαμογελάει εἰρωνικά:

- Ὁχι, τῆς ἀποκρίνεται. Στίς φλέβες τοῦ Γκαούρ δέν τρέχει εὐγενικό αἷμα. Εἶναι ἕνας Ἑλληνας... Ἕνας βάρβαρος!

Τήν ἴδια στιγμή, ἀνάλαφρος

θόρυβος ἀκούγεται ἔξω ἀπ' τήν πόρτα.

Ὁ Ταρζάν καταλαβαίνει τι θά ἔχει γίνει: Ὁ φρουρός δέν εἶχε σκοτωθεῖ. Καί τώρα θ' ἀρχίζει να συνέρχεται.

Σηκώνεται ἀμέσως. Πηγαίνει να κοιτάξει.

Φανταστεῖτε τώρα τήν ἐκπληξή του. Στό ἀνοιγμα τοῦ στρογγυλοῦ φεγγίτη, βλέπει να παρουσιάζεται ἕνα γνώριμο, μαῦρο, μικροσκοπικό κι ἀστεῖο κεφαλάκι. Εἶναι ὁ τρομερός Ποκοπίκο. Ὁ κυνηγός ἀγρίων κουελιῶν. Ὁ γόης φιδιῶν καί γυναικῶν. Καί ὁ προσάτης τῶν κουτῶν καί ἀδυνάτων!

- Μπά! Ἐδῶ σ' ἔχουνε,



Ὁ νάνος τραβάει μέ δυσκολία τήν ἀμπαρα κι ἀνοίγει τήν πόρτα.

μπάρμπα-Ταρζάν, τοῦ λέει. Καλά νά τά πάθεις.

Ὁ Ταρζάν τόν ικετεύει:

– Ἄνοιξε τήν ἀμπάρα, Ποκοπίκο. Μή μᾶς ἀφήνεις κλεισμένους ἐδῶ. Θά μᾶς σκοτώσουνε.

– Ἐσύ γιατί μ' ἄφησες κρεμασμένο στό δέντρο; Θά σέ τιμωρήσω σκληρά.

Ὁ νάνος χώνει τώρα τό κεφάλι του μέσα στό φεγγίτη. Ὕστερα τό κορμί του. Καί σέ λίγο, πέφτει στό ἐσωτερικό τοῦ μπουντρομιοῦ.

– Γιατί δέν ἄνοιξες τήν πόρτα; τόν ρωτάει ὁ Ταρζάν.

– Γιατί ἔχουμε νά κανονίσουμε ἕνα μικρό λογαριασμό. Σκύψε κάτω.

– Τί;

– Σκύψε κάτω, εἶπα.

Ὁ Ταρζάν τόν κοιτάζει ὀρθός.

– Σκύψε, τοῦ λέει γιά τρίτη φορά. Ἄν δέν κάνεις αὐτό πού σέ διατάζω, δέ θά βγῶ ν' ἀνοιξῶ... Θά μείνετε στή φάκα. Ὁ Μαχαραγιάς θά σᾶς κάψει σάν ποντίκια!...

Ὁ Ταρζάν εἶναι ἐγγλέζος, πεισματάρης. Μά τί μπορεῖ νά κάνει; Αὐτή τή στιγμή, μόνον ὁ Ποκοπίκο μπορεῖ νά τοῦς σώσει. Μόνον αὐτός χωράει νά περάσει μέσ' ἀπ' τό στρογγυλό φεγγίτη.

Ἔτσι, γιά πρώτη φορά στή ζωή του, ἀναγκάζεται νά ὑποκύψει. Καί γονατίζει.

Ὁ μικροσκοπικός Ποκοπίκο

τόν φτάνει τώρα. Καί χωρίς νά χάσει στιγμή, τόν... ἀρχίζει στά χαστούκια.

– Νά καί τούτη, νά καί κείνη!

Μά τό χεράκι τοῦ νάνου εἶναι μικρό κι ἐλαφρό. Ὁ γίγαντας δέν τό καταλαβαίνει πού χτυπάει στό πρόσωπό του.

– Μήπως σοῦ ἄνοιξα καμιά μύτη; τόν ρωτάει ὁ νάνος.

Τέλος, τό χέρι τοῦ Ποκοπίκο ἀρχίζει νά πονάει.

– Δέ σοῦ εἶχα πει, τοῦ λέει, πώς θά σοῦ σπάσω τά μοῦτρα; Νά, λοιπόν, πού σοῦ τά ἔσπασα.

Ὕστερα, εὐχαριστημένος πού ἐκδικήθηκε, πηδάει πάλι ἀπ' τό φεγγίτη. Τραβάει μέ δυσκολία τήν ἀμπάρα. Κι ἀνοίγει τήν πόρτα.

Ὁ Ταρζάν μέ τή λευκή γυναῖκα εἶναι τώρα λεύτεροι. Μποροῦν νά φύγουν. Ὁ Ποκοπίκο ἀνεβαίνει τρέχοντας τά σαράντα σκαλοπάτια. Καί χάνεται γρήγορα ἔξω.

Ἡ Ράλφ βρίσκεται σέ κακά χάλια. Ὁ βούρδουλας τοῦ Μαχαραγιᾶ τῆς ἔχει σακατέψει τό κορμί. Δυσκολεύεται πολύ νά περπατήσει.

Ὁ Ταρζάν τή σηκώνει στά χέρια του. Περνάει πάνω ἀπ' τό πτώμα τοῦ φρουροῦ. Ἀνεβαίνει τίς σκάλες. Καί σέ λίγο βρίσκεται ἔξω.

ἔχει ἀρχίσει νά ξημερώνει.

Τώρα προχωρεῖ πρὸς τήν ἐξωτερική πόρτα. Γρήγορα φτά-

νει εκεί. Μά κάτι τρομερό γίνεται.

Ο Ταρζάν νιώθει τό έδαφος νά υποχωρεϊ κάτω άπ' τά πόδια του. Άνοιγεται μιά βαθιά καταπακτή. Καί πέφτει μέσα. Μαζί μέ τή Ράλφ.

Σέ λίγες στιγμές παρουσιάζε-ται πάνω άπ' τά κεφάλια τους ό Μαχαραγιάς.

- Χά, χά, χά! γελάει σαρκαστικά. Κι έσύ, Ταρζάν, στά χέρια μου; Έννοια σου, καί θά καλοπεράσεις μαζί μου.

Φριχτά βασανιστήρια

Νά, λοιπόν, τί είχε συμβει.

Ο Μαχαραγιάς Ζαχάν είχε

μιά κρυφή παγίδα, στό μέσα μέρος τής έξώπορτας του παλατιου του. Στην κρεβατοκάμαρα πού έμενε, βρισκόταν ένας μοχλός. Άμα τόν τραβούσε, ή καταπακτή άνοιγε.

Είχε φτιάξει τήν παγίδα αυτή για τούς έχθρους του. Τούς καλούσε σέ τραπέζι. Τρώγαν, πιναν, διασκεδάζαν. Κι όταν φεύγοντας έφταναν στην πόρτα, τραβούσε τό μοχλό. Κι οι άμοιροι πάνονταν στην παγίδα. Άστερα τούς βασάνιζε. Καί τέλος τούς δολοφονούσε.

Ο Μαχαραγιάς είχε ξυπνήσει άπ' τά βήματα του Ταρζάν. Βγήκε στό παράθυρό του. Έτσι είδε τούς δύο δραπέτες. Τούς



Ο Ταρζάν υποφέρει άκλόνητος τά καινούρια βασανιστήρια

ἄφησε νά πλησιάσουν στήν ἔξοδο. Καί τράβηξε τό μοχλό.

Τώρα, ὁ Ζαχάν φωνάζει τούς ἀνθρώπους του. Ρίχνουν θηλιές καί δένουν τόν Ταρζάν. Τόν τραβοῦν ἐπάνω. "Υστερα, βγάζουν καί τή Ράλφ ἔξω.

Γρήγορα τούς φέρνουν σέ μία ὑπόγεια αἶθουσα τοῦ παλατιοῦ. Εἶναι ἡ αἶθουσα τῶν βασανιστηρίων.

Ὁ Μαχαραγιάς ρωτάει τή λευκή γυναίκα ἂν μετάνιωσε. "Ἄν δέχεται τώρα νά γίνει γυναίκα του.

Ἐκείνη ἀρνιέται πάλι.

Τή δένουν τότε σέ μία κολόνα. Κι οἱ δῆμοι ἀρχίζουν τά βασανιστήρια στόν Ταρζάν.

Τόν βάζουν νά περπατάει πάνω σέ σκορπισμένα ἀναμμένα κάρβουνα.

Τόν ρίχνουν, δεμένο ὅπως εἶναι, σέ μία τεράστια λεκάνη μέ ζεματιστό νερό.

Τοῦ τρυπᾶνε μέ χοντρές βελόνες τίς πατοῦσες τῶν γυμνῶν ποδαριῶν.

Ἡ Ράλφ σπαράζει παρακολουθώντας τό μαρτύριο τοῦ Ταρζάν. Ξέρει πῶς γιά χάρη της ὑποφέρει ὁ γενναῖος αὐτός ἄντρας.

Σέ μία στιγμή, βγάζει μία ἀπελπισμένη φωνή:

– Σταματήστε, κακοῦργοι!... Δέχομαι νά γίνω γυναίκα τοῦ ἀφέντη σας. Μήν τόν βασανίζετε ἄλλο!...

Ὁ Μαχαραγιάς εἶναι ἔτοιμος νά τήν ἀγκαλιάσει. Μά ξαφνιάζεται.

– "Ὁχι, τῆς φωνάζει ὁ Ταρζάν. "Ἄς μέ βασανίσουν. "Ἄς μέ σκοτώσουν. Ποτέ δέ θά ὑποκύψουμε...

"Ἐξω φρενῶν ὁ Ζαχάν οὐρλιάζει στούς δῆμιους:

– Ἐμπρός! Μή σταματᾶτε... Κάντε του κι ἄλλα... Χειρότερα βασανιστήρια... Προσέξτε μόνο μή σᾶς ψοφήσει. Γιατί μόνο τότε θά γλιτώσει!

Ὁ Ταρζάν μένει πάλι ἀκλόνητος σάν βράχος. Ἐποφέρει καί τά καινούρια μαρτύρια. Οὔτ' ἓνα βογκητό δέ βγάζει. Οὔτ' ἓνα μορφασμό δέν κάνει.

"Ἐτσι, περνοῦν πολλές ὥρες. Κοντεύει πιά μεσημέρι.

Ἡ κακούργα ψυχὴ τοῦ Μαχαραγιά πλημμύρισε πιά ἀπό ἡδονή. Χόρτασε βλέποντας τό θύμα του νά ὑποφέρει.

– Φτάνει πιά, φωνάζει στούς δῆμιους. Τόν κουράσαμε μέ τά



Ὁ Γκαοῦρ τρέχει γιά τό παλάτι τοῦ μαχαραγιά.

βασανιστήρια... Κόψτε του τώρα τό κεφάλι. Νά... ξεκουραστεί λιγάκι.

Τό παραμύθι του Ποκοπίκο

Ὁ νάνος τῶν νάνων! Ὁ μικροσκοπικός ἥρωας! Φτάνει λαχανιασμένος στή σπηλιά του Γκαούρ.

– Λοιπόν; τόν ρωτάει μέ αγωνία ὁ μελαψός Ἕλληνας.

Κι αὐτός του λέει:

– Πῆγα στό παλάτι του Μαχα-ραγιᾶ. Κατέβηκα στό ὑπόγειο μπουντρούμι. Βρῆκα ἐκεῖ κλεισμένους τόν Ταρζάν καί τή Ράλφ.

– Ἔχουν πιάσει τόν Ταρζάν; ρωτάει τρομαγμένος ὁ Γκαούρ.

– Δέν ξέρω. Πάντως, κλεισμένος στή φάκα ἦτανε.

Καί συνεχίζει:

– Ἐξω ἀπ' τήν πόρτα φύλαγε ξαπλωμένος ἓνας φρουρός. «Κάνε στήν πάντα νά περάσω», του λέω. Ἐκεῖνος δέν ἔφευγε. Του τό ξαναλέω. Δέν ξαναφεύγει. Του τό ματαξαναλέω. Δέν ματαξαναφεύγει. Τότε χάνω κι ἐγώ τήν ὑπομονή μου. «Λυπάμαι, του λέω, μά θά μ' ἀναγκάσεις νά σέ... πεθάνω». Καί γιά νά μή στά πολυλογῶ, τόν πέθανα.

– Πῶς τόν πέθανες;

– Τόν χτύπησα μέ τό μαχαίρι στό λαιμό.



Ὁ Γκαούρ χτυπάει μέ τήν πέτρα τό δῆμιό στο πίσω μέρος του κεφαλιού του.

– Καί πῶς δέν πρόλαβε νά σέ σκοτώσει αὐτός;

– Δίκιο ἔχεις. Κι ἐμένα μοῦ φάνηκε παράξενο. Ὅταν τόν ἔσφαξα δέν κουνήθηκε καθόλου...

– Γιατί;

– Ὑστερ' ἀπ' τό σφάξιμο τό κατάλαβα: Ἦτανε... σφαγμένος!... Μετά τρύπωσα ἀπ' τό φεγγίτη στό μπουντρούμι. Ἄρπαξα τόν Ταρζάν ἀπ' τό γιακά. Καί τόν τάραξα στά χαστούκια. Οὔτε μάτια τοῦ μείνανε, οὔτε μύτες, οὔτε δόντια! « Ἀμάν, μοῦ φώναξε. Συχώρα με, Ποκοπικάκι μου, καί δέν τό ματαξανακάνω!...». Ὑστερα, ἄνοιξα τήν πόρτα. Τούς λευτέρωσα. Κι ἦρθα ἐδῶ νά σοῦ πῶ τά νέα.

Ὁ Γκαούρ δέν πιστεύει τίποτ' ἀπ' ὅλ' αὐτά.

Φοβᾶται ὅμως μήπως στ' ἀλήθεια ὁ Ταρζάν ἔχει πέσει στά χέρια τοῦ ἀπαίσιου Μαχαραγιᾶ.

– Ἐλα μαζί μου, λέει στόν Ποκοπικό. Θά πᾶμε στό παλάτι τοῦ Ζαχάν.

Ὁ νάνος πηδάει πάλι στό σβέρκο τοῦ γίγαντα. Ἐκεῖνος κατεβαίνει γρήγορα τούς τρομαχτικούς βράχους. Ὑστερα τρέχει σάν νά τόν κυνηγᾶνε. Προχωρεῖ γιά τό παλάτι τοῦ Μαχαραγιᾶ.

Στό δρόμο, καβάλα καθῶς εἶναι ὁ Ποκοπικό, τοῦ φωνάζει:

– Μπράβο, Γκαούρ! Ἄν ἦσουν ἄλογο, θ' ἀξιζες πολλά λεφτά!

Τέλος, φτάνουν στό παλάτι. Κανένας δέ βρίσκεται ἔξω. Ὅλοι ἔχουν μαζευτεῖ στήν αἶθουσα τῶν βασανιστηρίων.

Ὁ νάνος τρέχει μέσα μέ θάρρος.

Σέ λίγο, γυρίζει γελαστός, χαρούμενος.

– Τί τρέχει;

– Τίποτα. Ἡσυχία. Ὁ Μαχαραγιᾶς κάνει γυμναστική στόν Ταρζάν. Τόν μαθαίνει νά περπατάει πάνω σ' ἀναμμένα κάρβουνα. Τοῦ μαθαίνει κολύμπι σέ ζεματιστό νερό!... Θά τόν κάνει ξεφτέρι!

Ὁ Γκαούρ καταλαβαίνει πῶς βασανίζουν τόν Ταρζάν.

Χωρίς νά λογαριάσει τίποτα, μπαίνει στόν παλάτι.

– Προχώρησε καί δεῖξε μου ποῦ βρίσκονται, λέει στόν Ποκοπικό.

Ἔτσι καί γίνεται.

Καθῶς διασχίζουν τόν κήπο, ὁ Γκαούρ σκύβει κάτω. Παίρνει στά χέρια του μιά μεγάλη πέτρα. Τέλος, φτάνουν στήν αἶθουσα πού γίνονται τά βασανιστήρια.

Ὁ μελαψός γίγαντας σταματάει στό κατώφλι. Κανείς δέν τόν προσέχει. Εἶναι ἀκριβῶς ἡ στιγμή πού ὁ Μαχαραγιᾶς οὐρλιάζει στό δήμιο:

– Νά πεθάνει!... Χτύπα τον!

Ὁ δήμιος κάνει νά κατεβάσει τό τσεκούρι στό λαιμό τοῦ Ταρζάν.

Μά δέν προφταίνει.

Τήν ἴδια στιγμή, ὁ Γκαούρ πετάει τήν πέτρα του. Κι ἐκείνη χτυπάει μέ ὀρμή τό δῆμιο. Στό πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του. "Ενας ἀπαίσιος κρότος ἀκούγεται.

– Γκάπ!

Τό τσεκούρι ξεφεύγει ἀπ' τά χέρια τοῦ κακούργου. Πέφτοντας, ὅμως, χτυπάει στό κεφάλι τοῦ Ταρζάν. Καί τόν ἀφήνει ἀναισθητο.

Ταυτόχρονα κι ὁ δῆμιος βγάζει ἕνα πονεμένο βογκητό. Καί σωριάζεται νεκρός πάνω στόν ἀναισθητο Ταρζάν.

Τήν ἴδια στιγμή, κι ἡ Ράλφ πέφτει κάτω λιπόθυμη. "Ολ' αὐτά, δέν κράτησαν, βέβαια, περισσότερο ἀπό μιά στιγμή.

Ξαφνιασμένοι τότε ὅλοι γυρίζουν. Ψάχνουν σαστισμένοι νά βροῦν ποιός πέταξε τήν πέτρα.

Μά ὁ Γκαούρ δέν τοῦς δίνει καιρό νά συνέλθουν. Σάν σίφουνας χύνεται μέσα στήν αἴθουσα. Καί σκοτώνει ὅποιον ἀρπάζει στά χέρια του.

ἌΟ Μαχαραγιάς προφταίνει νά φύγει. Ἄνεβαίνει τίς σκάλες τοῦ ὑπογείου. Φτάνει πάνω στό παλάτι του.

ἌΟ Γκαούρ, ἀκράτητος, σκορπίζει τό θάνατο. Σέ λίγο, μόνο μερικοί ἄνθρωποι τοῦ Ζαχάν μένουν ἀκόμα ζωντανοί. Κι αὐτοί τό βάζουν στά πόδια. Φεύγουν νά σωθοῦν.

ἌΟ Γκαούρ φωνάζει στόν Ποκοπικό:



Τοῦς ὑποδέχονται τρία ἀγρια καί πεινασμένα λιοντάρια.

- Μείνε εσύ εδώ... Περίμενε ώσπου νά συνέλθει ο Ταρζάν. Νά πάρει τή λευκή γυναίκα και νά φύγουν... Έγώ θά ψάξω νά βρω τό Μαχαραγιά. " Αμα λογαριαστώ και μ' αυτόν, θα γυρίσω στή σπηλιά μου... Πρόσεξε μόνο καλά. Νά μή μάθει τίποτα ο Ταρζάν για μένα. Μή σου ξεφύγει καμιά λέξη.

- Μή φοβάσαι. Έγώ δέν είμαι κουτσομπόλης.

Ο λάκκος μέ τά λιοντάρια

Ο Γκαούρ ανεβαίνει επάνω. Ψάχνει εδώ κι εκεί. Γυρίζει όλόκληρο τό παλάτι.

Τέλος, άκούει τή φωνή του Μαχαραγιά. Του μιλάει μέσα από

μιά μεγάλη αίθουσα:

- Έδώ είμαι, Γκαούρ!... " Αν τολμάς, έλα νά μετρηθείς μαζί μου.

Ο μελαψός γίγαντας μπαίνει μέσα. Βλέπει τό Ζαχάν σέ μιά γωνιά. Χυμάει νά τόν άρπάξει.

Ατάραχος ο Μαχαραγιάς απλώνει τό χέρι του. Καί τραβάει πάλι ένα σιδερένιο μοχλό.

" Ένα τετράγωνο κομμάτι άπ' τό πάτωμα τής αίθουσας πέφτει. Ο Γκαούρ βρίσκεται στό κενό. Κάνει όμως μιά γρήγορη κι υπεράνθρωπη κίνηση. Απλώνει τό τεράστιο χέρι. Καταφέρνει ν' άρπάξει τό Μαχαραγιά. Καί νά τόν παρασύρει μαζί του.

" Έτσι πέφτουν κι οι δυό μαζί σ' ένα λάκκο. Τρία άγρια και



Ο Ποκοπικό ριχνει νερό στο πρόσωπο του άναισθητου Ταρζαν.

πεινασμένα λιοντάρια τούς υποδέχονται. Χύνονται νά τούς σπαράξουν.

‘Ο Γκαούρ βγάζει τό τρομερό ούρλιαχτό του:

– Οούούου! Οούουούουου!

Καί τό θαῦμα γίνεται. Τά λιοντάρια σταματοῦν τρομαγμένα. Τραβιοῦνται ἀπό κοντά τους. Δέν πειράζουν οὔτ’ αὐτόν, οὔτε τό Μαχαραγιά.

‘Ο Ζαχάν γονατίζει τώρα μπροστά στόν ἀτρόμητο “Ελληνα.

– Λυπήσου με, Γκαούρ!... Μή μέ σκοτώσεις!...

‘Εκεῖνος τ’ ἀποκρίνεται.

– Θέλησες νά μέ ρίξεις στό λάκκο τῶν λιονταριῶν. Μά δέ φαντάστηκες πώς θά πέσεις καί σύ μέσα... Μεῖνε ὁμως ἤσυχος. ‘Εγώ σέ λυπᾶμαι. Δέ θά σοῦ κάνω κακό. Μακάρι νά σέ λυπηθοῦν καί τά πεινασμένα λιοντάρια σου.

Αὐτά λέει ὁ Γκαούρ. Καί σβέλτος ἀρχίζει νά σκαρφαλώνει. Σέ λίγες στιγμές, βρίσκεται ἔξω ἀπ’ τόν ἀπαίσιο λάκκο.

Λεύτερα τώρα τά λιοντάρια, χύνονται πάνω στό Μαχαραγιά.

‘Ο Γκαούρ τά παρακολουθεῖ ἀπό ψηλά. Τόν σπαράζουν μέ τά νύχια καί τά δόντια τους.

Σέ λίγο δέν ἀπομένουν παρά μόνο τά ματωμένα κουρέλια ἀπ’ τήν πλούσια φορεσιά του.

‘Ο Γκαούρ φεύγει τώρα τρέχοντας. Ξαναγουρίζει στή σπηλιά.

Κι αὐτή τή φορά ἔκανε τό καθήκον του. “Εσωσε τή ζωή τοῦ ἀγαπημένου του Ταρζάν. Τοῦ δοξασμένου καί θρυλικοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

.....

“Ας ξαναγουρίσουμε τώρα στήν αἶθουσα τῶν βασανιστηρίων.

‘Ο Ποκοπίκο ρίχνει νερό στό πρόσωπο τοῦ ἀναίσθητου Ταρζάν. Τό ἴδιο κάνει καί στή Ράλφ. Τούς φωνάζει:

– Ξυπνᾶτε, ὑπναράδες μου! Πολύ στό χουζούρι τό ρίξατε!

‘Ο Ταρζάν κι ἡ λευκή γυναίκα συνέρχονται. Πετάγονται ὀρθοί.

‘Ο ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας παίρνει στήν ἀγκαλιά του τή Ράλφ.

Τή βγάζει ἔξω. “Υστερα προχωρεῖ γιά τή σπηλιά του. ‘Ο Ποκοπίκο τόν ἀκολουθεῖ.

– Τί γίνεται; τόν ρωτάει ὁ Ταρζάν. Πῶς σωθήκαμε;

Κι ὁ νάνος τοῦ λέει μιά φανταστική ἱστορία:

– Μόλις, πού λές, ὁ δήμιος κατέβαζε τό τσεκούρι γιά νά σοῦ κόψει τό λαιμό, ἀρπάζω μιά μεγάλη πέτρα. Τόν χτυπάω στό κεφάλι. Τόν σκοτώνω. Μά τήν ἴδια στιγμή παρουσιάζεται ὁ Γκαούρ καί γονατισμένος καθώς βρισκόσουν, σέ χτυπάει μ’ ἓνα ρόπαλο. “Εμεινες ἀναίσθητος. ‘Εκεῖνος, νόμισε πώς σέ σκότωσε. Κι ἄρχισε νά φωνάζει:

»– ‘Επιτέλους!... Ξεμπέρδε-

ψα μ' αυτό τό βρωμόσκυλο. Τώρα, ή λευκή γυναίκα θά γίνει δική μου!

» Αρπάζει άμέσως τή λιπόθυμη Ράλφ. Καί κάνει νά φύγει. Μά ό Μαχαραγιάς κι όλοι οι άνθρωποι του χύνονται πάνω του. Έκείνος παρατάει τή γυναίκα κάτω. Κι αρχίζει νά χτυπιέται μαζί τους. Σκοτώνει τούς πιο πολλούς. Όσοι μένουν ζωντανοί, φεύγουν νά σωθοῦν. Ό Γκαούρ, ήσυχος πιά, γυρίζει νά πάρει τή Ράλφ. Έγώ είμαι κρυμμένος. Καί τή στιγμή πού σκύβει, τόν χτυπάω στή ράχη μέ τό μαχαίρι μου. Ούρλιάζοντας ό Γκαούρ άπ' τούς πόνους, τό βάζει στά πόδια. Τρέχει νά σωθει. Είμαι σίγουρος πώς δέ θά

προλάβει νά φτάσει στή σπηλιά του. Στο δρόμο θά φοφήσει.

– Καλά τοῦ ἴκανες, φωνάζει χαρούμενη ή Ράλφ. Ήταν ένας κακοῦργος! Ένα τέρας!

Ό Ταρζάν δέν πιστεύει βέβαια τά λόγια τοῦ νάνου.

– Πήγαιν' από ἔδω, τοῦ λέει. Νά μή σέ ξαναδῶ μπροστά μου... Φύγε, είπα!

Ό Ποκοπικό απομακρύνεται μουρμουρίζοντας:

– Καλά, μπαρμπα-Ταρζάν!... Άμα σέ ξαναδώ νά μοῦ τρυπήσεις τή μύτη.

Σέ λίγο κοντοστέκεται. Νιώθει τόν έαυτό του άσφαλισμένο. Καί τοῦ φωνάζει:

– Πρόσεξε καλά, Ταρζάν. Σέ μένα νά μήν κοκορεύεσαι. Γιατί



– Έκανα λάθος!... Αντί γιά τό λιμάνι, σ' έφερα στή σπηλιά μου...

θά στά ξανασπάσω τά μουτρα.

Καί γιά κάθε ένδεχόμενο τό βάζει στά πόδια. Χάνεται σάν μαῦρο ποντικάκι. Πίσω από πέτρες καί ξερά κλαδιά.

Λάθος... έξεπίτηδες

Ἡ Ράλφ λέει τώρα στόν Ταρζάν.

– Μού ἔσωσες τή ζωή! Ποτέ δέ θά τό ξεχάσω αὐτό.

– Δέ βαριέσαι, τῆς ἀποκρίνεται. Ἔκανα τό καθήκον μου...

– Καί τώρα τί θά γίνω μόνη κι ἔρημη ἐδῶ στή Ζούγκλα;

– Θά σέ βοηθήσω νά φτάσεις στό πιό κοντινό λιμάνι. Ἀπό κει θά πάρεις τό βαπόρι. Καί θά γυρίσεις στήν πατρίδα σου... Ἄν θέλεις, ἄκουσε καί μιά συμβουλή μου: Ἄλλοτε, νά μήν ξανακάνεις μόνη σου τέτοια ταξίδια.

Κι οἱ δύο μαζί προχωροῦν μελαγχολικοί.

Ἡ Ράλφ συλλογιέται:

«Τί ὁμορφο, γενναῖο καί περήφανο παλικάρι πού ἔναι ὁ Ταρζάν!... Πόσο εὐτυχισμένη θά ἦμουνα ἂν μ' ἀγαποῦσε... Ἄν ζοῦσα γιά πάντα μαζί του!».

Τά ἴδια περίπου συλλογιέται κι ὁ Ταρζάν:

«Τί ὁμορφη, χαριτωμένη καί περήφανη κοπέλα πού ἔναι ἡ Ράλφ! Πόσο εὐτυχισμένος θά ἦμουν ἂν μ' ἀγαποῦσε... Ἄν ζοῦσα γιά πάντα μαζί της».

Καί συνεχίζουν ἀμίλητοι τό

δρόμο τους.

Σέ μιά στιγμή μόνο ὁ Ταρζάν τρίζει μέ θυμό τά δόντια του. Καί μουρμουρίζει:

– Δειλέ Γκαούρ!... Κι αὐτή τή φορά κάτι πῆγες νά μου σκαρώσεις. Μά δέν μπόρεσες. Μά ἔννοια σου, ὅμως... Κάποτε θά σέ πατήσω. Κάποτε θά σέ λιώσω σάν σιχαμερό σκουλήκι πού εἶσαι!

Ὦρες πολλές προχωροῦν ἔτσι. Μελαγχολικοί κι ἀμίλητοι.

Τέλος, φτάνουν μπροστά σέ μιά σπηλιά.

– ὦ, τί ἔπαθα, φωνάζει ὁ Ταρζάν. Συγχώρεσέ με, Ράλφ. Ἦμουν ἀφηρημένος...

– Τί ἔπαθες;

– Ἔκανα λάθος! Ἀντί νά σέ πάω στό λιμάνι, σ' ἔφερα στή σπηλιά μου...

Ἡ Ράλφ χαμηλώνει τά ὁμορφα μάτια της. Καί ψιθυρίζει.

– Τί νά γίνει... Δέν πειράζει...

Στή σπηλιά τοῦ Γκαούρ

Καί τώρα, ἄς παρακολουθήσουμε τόν Ποκοπίκο.

Προχωρεῖ γιά τό ψηλό, βραχῶδες βουνό.

Στό δρόμο μουρμουρίζει:

– Ἐγώ πρέπει νά γίνω ὁ ὑπασπιστής τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Μά γιά νά τό καταφέρω αὐτό, ἕνας μονάχα τρόπος ὑπάρχει. Νά βάλω τόν Ταρζάν καί τόν Γκαούρ νά φᾶνε τά

μουστάκια τους! "Αν χτυπηθοῦνε καί παλέψουνε, σίγουρα ὁ Γκαούρ θά ξεμπερδέψει τόν Ταρζάν. Μόνο ἔτσι θά δῶ Θεοῦ πρόσωπο. Ἄλλιῶς, σ' ὅλη μου τή ζωή θά εἶμαι τοῦ κλώτσου καί τοῦ μπάτσου... Κρίμας στήν ὁμορφιά καί τήν παλικαριά μου...

Ἐκείνη τή στιγμή, μιά σαύρα ξεπετάγεται μπροστά του.

- Βοήθειααα! φωνάζει ὁ Ποκοπίκο.

Κι ἀρχίζει νά τρέχει. Τά πόδια του χτυπᾶνε στ' αὐτιά του. Οὔτε κι αὐτός τό κατάλαβε πῶς ἔφτασε στό βουνό. Πῶς σκαρφάλωσε στούς βράχους. Πῶς βρέθηκε στή σπηλιά τοῦ Γκαούρ.

- Τί ἔπαθες; τόν ρωτάει ἐκεῖνος.

- Ἕνας κροκόδειλος!... Ἕνας κροκόδειλος, φωνάζει ὁ

νάνος. Μέ κυνηγοῦσε νά μέ φάει.

- Τέτοια θεριά δέν ὑπάρχουν ἐδῶ. Οἱ κροκόδειλοι ζοῦνε στά νερά.

- Τό ξέρω... Μά ὁ κροκόδειλος αὐτός μπορεῖ νά ἔτανε... στεριανός.

- Λοιπόν; τόν ρωτάει ὁ Γκαούρ. Τί κάνουν ὁ Ταρζάν κι ἡ Ράλφ;

- Καλά εὐχαριστῶ. Τοῦ λόγου σας; Τί θέλεις νά κάνουμε, πήγανε ραντεβού.

- Μήπως τοὺς εἶπες τίποτα γιά μένα;

- Στό ἔχω ξαναπεῖ: τά κουτσομπολιά δέ μ' ἀρέσουνε. Αὐτός κάτι πήγε νά μοῦ πεῖ. Μά τοῦ ἔκοψα τό βήχα. Ἄκου νά σοῦ πῶ, τοῦ λέω. Μήν ξαναπιάσεις στό στόμα σου τό Γκαούρ, γιατί



Πετάει τὸ νάνο ψηλά μ' ἀφάνταστη δύναμη.

θά σοῦ σπάσω τὰ μοῦτρα.

– Τί σοῦ εἶπε, δηλαδή;

– Σαχλαμάρες τοῦ Ταρζάν. Δέν ξέρεις τώρα; Μὲ σένα τὰ ἔχει. Λέει πὼς εἶσαι ἓνας παλιάνθρωπος... Πὼς ἤθελες νὰ τοῦ πάρεις τὸ κορίτσι... Πὼς ἐσύ ἔβαλες τὸ Μαχαραγιά νὰ τὸν πιάσει...

– Πόσο ἄδικος εἶναι ὁ Ταρζάν, συλλογιέται ὁ μελαψὸς γίγαντας.

Ὁ Ποκοπικό συνεχίζει:

– Γι' αὐτὸ πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ σέ καθαρίσει. Πρόσεξε, λοιπόν. Τὰ μάτια σου τέσσερα! Μὴ φανεῖς κουτός.

– Τί νὰ κάνω;

– Ὅταν σέ καθαρίσει αὐτός, νὰ τὸν καθαρίσεις κι ἐσύ. Ν' ἀλληλοκαθαριστεῖτε, δηλαδή. Ἡ καθαριότητα εἶναι μεγάλο πράγμα.

Ὁ Γκαοῦρ κουνάει θλιβερά τὸ κεφάλι του.

– Καημένε Ποκοπικό, τοῦ λέει. Νομίζεις πὼς καί γώ δέν τὰ βλέπω ὅλ' αὐτὰ πού μοῦ λές; Μά ὁ Ταρζάν, ὅτι κι ἂν εἶναι, εἶναι ἀδερφός μου. Κάποτε, ἡ μάγισσα Χούλχα ἀνακάτωσε τὰ αἱματά μας...

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἀκούγεται φτερούγισμα μεγάλου πουλιοῦ ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά. Ὁ Ποκοπικό δέν τὸ προσέχει.

Κοιτάζει μὲ περιφρόνηση τὸν Γκαοῦρ. Καί μουρμουρίζει:

– Καλὰ λέει ὁ Ταρζάν πὼς

εἶσαι δειλὸς κι ἄνανδρος. Ὅλ' αὐτὰ πού λές εἶναι δικαιολογίες. Ἡ ἀλήθεια εἶναι μία: Τρέμεις νὰ χτυπηθεῖς μαζί του. Γιατί ξέρεις πὼς θὰ σέ στραμπουλήξει σάν κοτόπουλο.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Γκαοῦρ ἀγριεύει. Ἀπλώνει τὸ χέρι του. Χουφτιάζει τὸν Ποκοπικό. Ὑστερα βγαίνει ἔξω.

– Ἄντε λοιπόν νὰ βρεῖς τὸν Ταρζάν σου, φωνάζει.

Καί μὲ ἀφάνταστη δύναμη πετάει τὸ νάνο ψηλά. Πρὸς τὸ μέρος τοῦ βάραθρου.

Στὸν ἀέρα καθὼς βρίσκεται ὁ Ποκοπικό, φωνάζει σπαραχτικά:

– Σχώρα με κι ὁ Θεὸς νὰ σέ σχωρέσει!...

Τὴν ἴδια στιγμή κι ὁ Γκαοῦρ φωνάζει:

– Πίκ! Πάρ 'το, Πικ.

Τὸ τετραπέρατο καί γυμνασμένο κοράκι, φτερουγίζει.

Σχίζει τὸν ἀέρα σάν βολίδα. Φτάνει τὸν Ποκοπικό ὅταν ἀρχίζει νὰ πέφτει στό βάραθρο. Τὸν ἀρπάζει μὲ τὰ πόδια του. Σέ λίγο, γυρίζει στὸν Γκαοῦρ. Καί τὸν ἀφήνει μπροστά του.

– Λοιπόν; τὸν ρωτᾷ ὁ μελαψὸς γίγαντας. Τί ἰδέα ἔχεις τώρα γιὰ μένα;

– Σπουδαία, τ' ἀποκρίνεται ὁ Ποκοπικό. Πιάνεις πουλιά στὸν ἀέρα!

ΤΕΛΟΣ

Λίγα λόγια για τό
τεύχος Νο 11 τῆς
σειρᾶς ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ.
Ὁ ΓΚΑΟΥΡ καί ὁ ΤΑΡΖΑΝ ξα-
νασυναντιοῦνται ἄραγε, ποιός
ἀπό τοὺς δύο θά βγεῖ κερδισμέ-
νος σ' αὐτή τήν καινούρια πάλη.



Ἡ Χουλαλάμ σημαδεύει μέ τήν πέτρα τό
λιοντάρι.

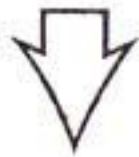
Μία ἀπό τίς εἰκόνες τοῦ τεύχους
Νο 11

ὁ τρομερός



ΠΟΚΟΠΙΚΟ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ!!



**Η ΜΑΧΗ
ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ**



Ή σειρά πού συναρπάζει μικρούς και μεγάλους
ἀπ' τήν τηλεόραση — κάθε 15 μέρες στά περίπτε-
ρα και στά βιβλιοπωλεία!

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276

